

Négysoros

A mi szentélyünk: a mennybolt felettünk,
gyertyáink is csupán sápadt csillagok,
hitünk a vigaszunk, otthonuk a világ,
árvaságban testvér szétszórt magyarok.

Bolyongva

Lelkem egész nap egy kósza nótát dúdol,
csendes és mélabús, mint őszi szél a fákon,
árva madárdalként bolyong erdőn, mezőn,
hogy egyszer majd valahol otthonra találjon.

Négy sor a boldogságról

Alád heveredem, Erdély szép ege,
főlélem hajol majd menny és föld dala,
szemem néma tó-tükrére ráhull, s
szomját oltja majd a vacsoracsillaga.

Séta a temetőben

Botladozva lépdél itt velem az idő,
emlék szegődik mellém keresetlenül,
vállaimra hajtja bús fejét a csend is,
négyen vagyok már egyedül.